

Waar stilte woorden vindt
Woorden in verstillings

Waar stilte woorden vindt
Woorden in verstillig

Willy Troch

Schrijver:

Coverontwerp:

ISBN:

© <naam schrijver>

Herinneringen

met herinneringen
staren ramen leeg
en stenen oud

kraken vloeren
en huilen muren
als een eenzaam hart

waart een spookachtig licht
met een laatste groet
in het huis van leegte

Huilende muren

In de stille dans van herinneringen, waar tijd als fluweel door mijn vingers glijdt, sta ik voor de ramen die leeg staren naar een wereld die ooit gevuld was met leven. De stenen van dit huis zijn oud, doorweven met verhalen van vreugde en verdriet, nu verstild in de echo's van het verleden.

Ik hoor het kraken van de vloeren onder mijn voeten, als een zachte klaagzang van de tijd die voorbij is gegaan. De muren huilen zachtjes, als een eenzaam hart dat verlangt naar verlossing van de stilte die hen omringt.

In de donkere hoeken dwaalt een spookachtig licht, een laatste groet van de zielen die hier ooit woonden. Hun aanwezigheid voelbaar in de zachte bries die door de verlaten gangen waait, fluisterend verhalen van liefde en verlies.

Dit huis van leegte, een monument van vergane glorie, bewaart de geheimen van een ver verleden. Maar zelfs in de stilte schijnt er nog een sprankje hoop, een belofte van verandering in de eeuwige dans van tijd en herinnering.

In het donker

in het donker
sluipt hij rond
met zijn last

hij kijkt niet om
kent geen spijt
maar gooit maar weg

de natuur kreunt
onder zijn last
terwijl hij verder gaat

Duistere last

In het diepe duister van de nacht, gehuld in de mantel van de onzichtbaarheid, dwaalt hij rond als een schim, beladen met de last van zijn verleden. Zijn tred is geruisloos, zijn ogen doordrongen van een duistere vastberadenheid die geen spijt kent, geen wroeging voelt. Hij draagt zijn last als een erfstuk van pijn, een erfenis van verloren hoop en gebroken dromen.

Zijn blik zoekt niet achterom, weigert te dwalen naar de herinneringen die hem zouden kunnen verzachten. In plaats daarvan werpt hij zijn last achteloos van zich af, als een jas die te strak zit, te verstikkend is geworden. Hij gooit het weg, zonder om te kijken, zonder te weten waar het zal landen, terwijl de donkere lucht het geluid van zijn ontlading opslokt.

De natuur, eeuwig geduldig en liefdevol, kreunt onder het gewicht van zijn verloren last. De bomen buigen onder de last van zijn pijn, de rivieren zuchten onder het gewicht van zijn verdriet. Maar hij, onverstoorbaar in zijn eenzaamheid, gaat verder, zijn weg verlicht door de sterren die waken over zijn eenzame reis.

Hij is een wandelaar in het donker, een pelgrim op zoek naar verlossing, een reiziger die zijn last achterlaat langs de kronkelende paden van de nacht. En terwijl hij verder gaat, verdwijnt zijn last langzaam in de duisternis, opgelost als een wolk van rook in de koude nachtlucht, terwijl hij, verlicht door de hoop op een nieuwe dag, zijn weg vervolgt door de schaduwen van zijn eigen bestaan.

Bomen dansen

waar bomen dansen
en de windstil fluistert
in een vergeten dorp
waar nevels bevinden

en straten kronkelen
als een droom in de nacht
daar spreekt de stilte
als bewaakte geheimen

er stroomt een rivier
in de parel van pracht
verborgen in de schaduw
van de nacht

en in dat dorp van verleden
waar dromen nog bestaan
leeft de geest en de trots
in de harten die er wonen

Dansende bomen, fluisterende wind

In een vergeten dorp, verborgen tussen de golvende heuvels, dansen de bomen in een eeuwige wals met de wind. Hun takken bewegen zachtjes, fluisterend geheime verhalen die de tijd zelf lijkt te hebben vergeten. De lucht is doordrenkt van een nevel, een sluier van mysterie die het dorp omhult en de grenzen tussen heden en verleden vervaagt.

De straten kronkelen als dromen in de nacht, slingerend door het landschap als oude, vertrouwde paden die slechts bekend zijn aan hen die met het hart kunnen zien. Elke stap die je zet, elke bocht die je neemt, brengt je dieper in de betovering van deze plek. De stilte hier is bijna tastbaar, een stille bewaker van geheimen die niet uitgesproken, maar toch diep gevoeld worden.

In het midden van dit serene tafereel stroomt een rivier, een zilveren lint dat door de parel van pracht snijdt. Het water glinstert in het maanlicht, fluistert verhalen van verre reizen en diepe, verborgen dromen. De schaduwen van de nacht werpen een beschermende sluier over het water, waardoor het lijkt alsof het dorp zich in een tijdloze cocon bevindt, beschermd tegen de drukte van de buitenwereld.

En in dit dorp van weleer, waar de adem van oude tijden nog in de lucht hangt, blijven dromen leven. De geesten van het verleden dwalen er nog steeds, hun aanwezigheid voelbaar in de stenen muren en oude bomen. De trotse harten van de bewoners dragen de erfenis van hun voorouders, hun levens verweven met de geschiedenis die hen omringt.

Hier, waar de bomen dansen en de wind fluistert, waar de nevels zich verschuilen en de straten dromen, leeft een magie die door de eeuwen heen onveranderd is gebleven. Dit dorp is een plek waar het hart rust vindt en de ziel weer leert dromen, waar elke ademhaling een echo is van het verleden en elke stap een belofte voor de toekomst.

Gedachten vrij

met gedachten vrij
voel ik de wind strelen
en de wereld fluisteren

droom van verre oorden
waar de zee danst
en momenten vangt

ik ben maar een reiziger
op zoek naar het nieuwe
in waar ik mijn levensvreugde vind

Reiziger van dromen

Met gedachten vrij dwaal ik door het landschap van mijn verbeelding, waar de wind mij zachtjes streelt en de wereld haar geheime fluisteringen deelt. Elk zuchtje wind draagt de belofte van nieuwe avonturen, van onontdekte plekken waar de tijd lijkt stil te staan en de schoonheid zich in elke hoek verschuilt.

Ik droom van verre oorden, waar de zee in een eeuwige dans verstrengeld is met de horizon. Daar waar het water als kristal glinstert onder de zon en iedere golf een verhaal vertelt, een herinnering aan vergeten tijden en verloren zielen. In die momenten, gevangen in de beweging van de getijden, voel ik een diepe verbondenheid met het universum.

Ik ben maar een reiziger, een pelgrim op zoek naar het nieuwe, naar het onbekende dat mijn hart doet zingen en mijn geest verrijkt. In de eenvoud van een glimlach, de warmte van een onverwachte ontmoeting, vind ik mijn levensvreugde. Het zijn de kleine wonderen die mijn pad verlichten, die me eraan herinneren dat het leven een reis is vol verwondering en ontdekking.

Elke stap die ik zet, elke ademhaling die ik neem, brengt me dichterbij de kern van mijn bestaan. Ik omarm de schoonheid van het moment, de sereniteit van het nu. Met open ogen en een open hart, laat ik me leiden door de onzichtbare draden van het lot, die me zachtjes voorttrekken naar nieuwe horizonnen, nieuwe ervaringen.

Want in deze wereld van eindeloze mogelijkheden, waar de wind fluistert en de zee danst, vind ik mijn ware thuis. In de stilte van de natuur, in de pracht van het onbekende, ontdek ik steeds opnieuw de vreugde van het leven. En zo blijf ik reizen, met een ziel vol dromen en een hart dat altijd op zoek is naar het volgende avontuur.